

Czísto 25.
18. junija.

Bonhai Bóh!

Lětnik 26.
1916.

Sy-li spěwał,
Pilnje džělał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Préz spar mérny
Čerstwosé da.

Njech ty spěwaš,
Swérne džělaš
Wśedny dny;
Džén pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoční ty.

Z njebes mana
Njech či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokréw će!

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Ssmolerjez knihiczhczermi w Budyschinje a je tam sa s̄chtwórtlétmu p̄schedpłatu 40 pj. dostac̄.

Sswjedženj šwjateje Trojizy.

4. Mójj. 6, 22—27.

Aaronowe žohnowanje, kóž je wón po Božej p̄schifasni israelski lud žohnorak. To žohnowanje, kotrež šo nam kóždu njedželu šobu domoj dawa — sroshymimy tež, schto wono nam praji? Wono nam p̄schedsnamjenja, kaf naš trojeniežki Bóh p̄schewodža se šwojim požohnowanjom po wšchech naschich puežach.

Skutk trojeniežkeho Boha k našemu sbožu:

1. wodženje Boha Wótza;
2. hnada Boha Ssyna;
3. skutkowanje Boha šwjateho Ducha.

1. „Tón Knjes požohnuj tebje a swarnuj tebje.“ Wodženje Boha Wótza wobsteji w tym, so wón dobre dawa a sle wotwobrocža. Wótz je luboſcz. Luboſcz pak dawa, šo šobudželi, wopruje. Aaron dyrbí wobadu požohnowacž: Tón Knjes požohnuj tebje! Schto pak rěka žohnowanacž? Niz jeno švože p̄schecž, ale tež dacž. Žohnowanje šo naloži w mykli p̄schisporjecž. Hdyž Bóh Abrahama požohnuje, rěka to tak wjèle, so je jeho bohateho činił na czelnych a duchownych kublach. Njejsmy šo tež teho žohnowanja swježelili? Njedyrbimy wusnacž: Ja wérju, so je mje Bóh stworil a wschednje sastara? K temu je nam połoſcz duchownych a czelnych kublow wobradžil, so dyrbimy spěwacž: Njech Bohu džakuje šo wutroba wšchech ludži.“

Ale niz jeno dobre chze nam Wótz dacž, ale tež naš wobarnowacž, wobarnowacž p̄schede wschém slym czela

a dusche. Wón naš wobarnuje, so do skaženja njepadnjemy.

2. Hnada Boha Ssyna. „Tón Knjes rošhwěcž ſwoje woblicžo nad tobú a budž tebi hnadny.“ Hdyž nechtó ſwoje woblicžo nad nami rošhwěcži, šo jeho wóczko blyschczi a wón na naš p̄scheczelne hłada, my maty dowérjenje k njemu. Tak je Bóh Wótz we ſwojim Ssynu, kiz je jeho podobnoſcz, p̄scheczelne na naš pohladal a ſtrowil. W nim je nam ſchadžalo ſlónczko prawdoſcze. W tym ſlónczku dyrbimy šo kupacž, šo wot njeho rošhwěcziež dacž. Temule ſlóncznomu ſwětlu njedyrbimy ſebi wot nikoho ſacžnicž dacž.

A hnadny chze nam Ssyn Boži býcž. Kaf ſebi to cžlowjekojo wýžolo waža, hdyž jim kral někajku hnadu wopokaže — to njetrjeba rjad býcž, jeno so je p̄scheczelne ſłowo, pišmo. A schto to rěka, hdyž khežor ſłostnikę hnadu wopokaže, so jemu khostanje spusčecži? Njeje nam to Boži Ssyn we wjèle wýschszej mérje wudželił? Wón chze nam wodacze hréchow, žiwjenje a ſbóžnoſcz dacž. S hnady!

3. Skutkowanje šwjateho Ducha. Khrystus je ſe ſwěta schoł, dokonjawschi ſwoj skutk wumozjenja, ale wón je ſastupjerja ſawostajil, šwjateho Ducha. Tón Knjes p o s b ē h n ſ woje woblicžo na tebje.

Hdyž nechtó ſwoje woblicžo na naš poſběhnje, wón naš wobledžbuje, so šo jemu ſ wocžow njeſhubimy a ſo njeſabłudžimy. Tak ſwjath Ducha na naš hłada. Wón naš powoła, rošhwěcži, wušwjecži a ſdžerži, kaf wón zyłe kſhesczijanstwo na ſemi powoła, ſhromadži, rošhwěcži, wušwjecži a pſchi ſesom Khryste ſdžerži w prawej

jenakej wérje. Sswjath dyrbí nam bycz, kaž nasch Sbóžnik wuprají; prawy wuczér, wodzér, troštař, šudník na naschich duschach.

A daj tebi šwój mér. Po tym steji najhlubšche žedzenje dusche, niz jeno wot džeczi Božich, ale tež wot śwétnych ludzi, jeno so jón czi po wopacznym puczu phtaju. Prawy njebjesski mér dusche, jeniczki balsam trošta sa naschu wutrobu dawa Khrystuš psches ſwjateho Ducha. Wón móže ſam směrowacz, hdyz ſwjathy Duch i nim nutsczehnje, kaž něhdý holb do Noachoweho kaſheza i woliowym lopjenom mera.

Proſchmy, so by ſo žohnowanje trojeniczkeho Boha bohacze na naš wulało.

Hamien.

Werywusnacze.

Hłos: Ja z njebies dele přikhadžam —.

Do Boha Wótza wérimy,
Psches Khrysta jeho džeczi ſmy;
Wón ſtvari, ſdzerži, wodži naš
A ſastara wſchěch kózdy czaſ.

Do Jeſom Khryſta wérimy,
Wón, Bóh a czlowjef rodženy,
Te ſa naš wumrjek na kſchižu,
Nam wotamknýl pucz i žiwjenju.

Do ſswjatoh' Ducha wérimy
A jeho Boži tempel ſmy;
Wón i Wótza, ſsyna wukhadža,
Naſch troſhtař je, naš wuſhwiecza.

Sswjedzeń ſwjateje Trojizy.

S dženſniſchej njedželu ſwjeczi kſhesczijanska zyrkej ſwjedzeń dopomijecza na wſchitke njeurjeknjomne žohnowanja, i kothmiž naš trojeniczki Bóh jako Wóczez, ſsyn a Duch wobhnadžuje. Nam wſchal je to, kaž tež tak wſchelake druhe, potajnoſczow-počna wuczba —, ale dyrbjeli tehodla nad jich wérnoſczu dwělowacz? — my džé tež njeſopſchijamy, kaž móže i małeho, ſedma wiđomneho ſymjeſchka wulki ſchtom naſtač, a i čorneje ſemineje pôdy týſazora barbna pycza kwětkow wubiwacz, a njebudžem ſola nad tym dwělowacz, ſo je temu tak, — tež niz dwělowacz, ſo je naſcha duscha i čełom we wobſtajnej wotměnjaſej džekawoſczi, runjež to njewidžimy a njeſopſchijamy, kaž móže ſo to ſtač. — Tak dženſka: Trojizu bójskeho byczia njeſamóžemy ſebi wukožicž, ale wericz to móžemy, pschetož to džé wiđimy, ſo ſo Bóh w kóždym wołomiku nad ſwétom a czlowjekami jako Wóczez woploſuje, kíž je wſchěch ſtworjenjow ſtvoriczel, ſdzeržer a wobſnježer a wot wacžki w prósche hacž i jandželam w njebiju wſcho wobarnuje, — to wém, ſo wón we ſwojej njeuprajnej ſmilnoſczi a miłoczzi nochze, ſo by něchtó ſhubjeny był, ale ſo bych ſwſchitzh i pôſnaczu wérnoſcze pschischi; ſo je tehodla hížom i wótzam psches profetow rěčzał, ſo je ſo w čełe ſjewiš jako ſsyn Boži a czlowjefwo wot czemnoſcze hrécha a pschivéry wumohl a ſe ſobu ſamym wujednał, — haj, nam je wobſbožaza wěſtoſcz, ſo wón, dokež ſwojich džeczi ſlaboſcz ſnaje, jako ſwjathy a ſwjeczozy Duch ſo po nim žadazym czlowjekim dusham ſobudželi a jako troſhtař w ſemſkej nuſy, jako radžiczel w dwělach a staroſczach, jako njebjessa móz w hodzinach ſphytowanja tym bliſko je, kotsiž jeho phtaju. Haj, trojeniczki Božo, ty ſy Bóh, kothiž

žaneho runjecza nima, th ſy bohath na hnadž, žohnowanju a luboſczi, pschetož ſ twojeho jeniczkeho byczia pschiindže wſchitkón dobrý a dokonjaný dar.

F.

Sswjata kſhesczijanska zyrkej.

„Wy sée tón wuzwoleny narod, to kralowske měſnistwo.“

1. Pětra 2, 9.

Narodo, th wuzwoleny,
Sslub ſwój ſ Bohom wobarnui;
Temu i ſlužbje požwjeczony,
Na ſwój domkhód pohladui.

Schtož je horkach, phtaj jeno,
O to teho hódno je;
Temu ſbožu prawe mjeno
Nichtó dac̄ tu njemóže.

Kíž wó harſy powiſcheli
Na wjerby ſcze w Babelu,
Wjmicze je, ſo pſchewodželi
Wjſchęze khérlusch w Zionu!
Sswéta žaſoſcz naſche ſbože
Njeſamóže ſadžewacz,
Pſchetož my ſmy džeczi Bože,
Schtož chýl nam to prawo wſacz?

Horkach, Wótzu na prawizh,
Wiđecz budža Jeſuſa
W jeho ſwétkym křiſtežu wſchitzh,
Kotsiž wérja Sbóžnika.
Tón nětk do wěčnoſcze knježi,
Božu kraſnoſcz wužiwa;
Wſchitko w jeho ružy leži,
S kralom wón je bjes ſónza.

Horkach drje, a tola ſ nami,
Hdyž ſo i njemu wołamy,
Tak ſo njeſkmy ženje ſami,
Ale pschezo pschi nim ſmy.
Wón naš ſpróznych woſchewuje,
S troſhtom, měrom napjelnja,
Wutroby nam požohnuje,
Dawa možy žiwjenja.

Horkach, jeli pſchewinjemy,
W paradiſu žiwjenje
S krónu ſkotej doſtanjemy,
Njeſkónczneje ſbóžnoſcze.
Manna njebjieß dusche ſkodža,
Kíž jím hnada hotuje;
Tem ſo i jandželemi wodža
W jaſných honach wěčnoſcze.

Horkach ſteja napiſani
Božich knihach žiwjenja
Czi, kíž Khryſta lubowani
Běhu tu bjes pſchestacža;
Rad ſo po nim mjenowachu,
Bjes džiwa na wužměchi —
Tym nětk běku draſtu dachu
Pſched trónom w kraſnoſczi.

Horkach noscha mnosy psalmu,
Wobleczeni běly schat;
S horja duzy woni psalmu
Gradnje snošuju a rad:
Czeſcz budž Bohu w wykoſczi,
So je naſ ſak wobhnadzil
A po ſwojej ſchzedriwoſczi
Wuſwolenym pschiliczik!

F.

Saſhowidzenje. abo ezerpjenja wjedu k Bohu. (4. pokračovanie.)

Knjeni ſchoſarſka paſ na porjad jara njehladasche. Njebe doma porjad naukuňka; pſchetož jejna macz ſa nju a jejne ſotry džekasche, wone paſ ſo wo ſwoje wudraſczenje a pſchu ſtarachu a cigitachu pödla romany, ſo bychu ſebi czaž pſchikrōtſchiſe. Wſchelke žónſle džeka wobstarachu jeno tehoodla, dokelž to móda tak žadaſche, a niz wužitnoſcze dla. Poſledniſe ſe to pſched žentwu paſ běſche Theresija Domanjez maczeri w kucheni pomhacž dyrbjała a bě potajkim k najmjeñſhemu to naukuňka, ſchtož bě k pſchihotowanju dobreje jědze nusne. Haj, wona njebeſche jeno to naukuňka, ſchtož derje žoldk naſycewacze, ale tež pſchihot khlóſchežoſtich a dobrých kuſow. Domanjez ſwójba lubowaſche dobre kuſy a dobre bliða, a mějeſche khlwalbu, ſo ſo na jaſyk derje wusteji. Wudokonjenje ſkoda paſ žadaſche khetro czeſke pjenježne wopory.

Tež ſchoſarjez hewale bliðo a jědž na nim ſo bórſy pſchemeni a bě ſ khlóſchežinami wobſtajane, ſotrež ſchoſarjez počinachu derje ſkodžicž a jemu cžim lěpje ſkodžachu, móžeſche li je ſ mandželskej ſam jěſč, ſchtož paſ ſo jara porědko ſta, dokelž mějachu ſpochi wopht. Tónſamý ſchoſarja husto wjazy wobčežowacze hacž jeho ſwjeſeli. Wot jeho tſjoch ſwakowow běſche ſtajne jena pola nich, druhdy tež dwě, a hiſchče pſchichodna macz.

Wodniſe wobſtara ſchoſar ſwoje džeka a pſchińdze jeno k jědži do wobhydlenja ſwojeje mandželskeje. Wjecžor paſ budžiſche rad Theresiju widžał, hdj budžiſche moħł ſam wostacž a ſo ſ njei wo tym a tamnym roſrēczeč. Wſchak mějeſche něchtožkuli ſ njei porēczeč a wſchelake wotrēczeč. Ale pſchezo a pſchezo ſaſo ſańdze pſchisprawna ſklađnoſcž, dokelž njeuſchni pſchipoſklučarjo pſchistupichu.

W ſymje ſo w bližſhim měſeſe wjeſelenja mjerwjaču a měr lubowazý, trochu flegmatiſki ſchoſar dyrbjeſche na nich džel bracž, dokelž mloda mandželska pſheměnjenja lubowaſche a jej žiwenje na wſy pſchezo khetro wohidne wosta, dokelž mějeſche pſhemqlo pſheměnjenja. Pſchichodny džen po taſkim wužithym wjeſelu pſchijeneſe potom wſchelake ežeje. Gaſparnoſcž, mučnoſcž, njeļuboſcž a njeļoſcht k džeku poſaſowachu ſo ſylnje na woblicžu knjenje ſchoſarſki. Duchowne wobſlabnenje trjebasche někajkeho ſredka, ſotrež by prjedawſchu njeļuboſcž ſahnal; tola njebu ta pſches to ſahnata, jeno do druheje njejhmanoſcze pſchewjedžena. S wjetſha dyrbjeſche Maruſchka to byč, na ſotruž ſo worakawoſcž ſchoſarſki wuſhypa a trochu pomjeñſhi. Pſchetož ſměrný, cžichi a miły ſchoſar njehodžeſche ſo tutych ſwojich wožebnoſcžow dla derje k njewjedrowemu wotwodej trjebacž.

Tola tež ſa njeho njevoſta domſke njevjedro pſchezo wonka. Wón paſ jo ſam ſawinowa pſches to, ſo junu pſchi ſamotnym hromadžebyču na to ſpomni, kaf by ſa zyłk dom nusne bylo, hdj bychu ſo wudawki a zyłk naſožowanje czažka hinaſ ſložile.

„Luba Theresija, ja ſyム w přenim lěže naſcheho hromadžebyča dwě ſeſe tolerjow wjazy wudał, hacž moje dohody na zyłk

lěto wucžinja a pſchi tym hiſchče njeiſu te pjenesy ſobu licžene, ſotrež ſyム ſo poſdžiſho wobſtaranu njevjeſčiſku nadobu ſaſlačicž měk. Tak njemóžemy dale hɔſpodaricž. Mój dyrbimoj ſo hinaſ ſložile.“

Tute ſlowa pſchinježechu přeni wichor do mandželskeho žiwenja, ſa ſotrymž ſo poſdžiſho druhe ſebrachu a ſběhnyčhu. Pſches to powjetſki ſo njeſpoloſnoſcž na wobemaj bokomaj.

Wobwiert k lepſchemu pſchińdze do domu, jako jimaſ Boža miloſcž ſyňka wobradži, ſotrež we ſwiatej kſcheczeniſy po nanje mieno Eduard doſta.

Tola tuto pſheměnjenje dohlo njetrajesche. Pſchetož nětko naſtachu runje pſches tutón Boži dar wſchelake roſ- a pſchekor. Man, macz a wonka pſchi tym ſobu winowachu. Kóždy čžysche ſyňka po druhich ſakkadach a ſaložkach ſublanelo měč a kóždy wojowaſche ſa te ſwoje jako ſa nojlepſche. Sa ſe ſtowarſhi ſo k hólczej holežka, ſotrež mieno Serja doſta. Wobej džesči roſeſchtej po czele ſaž hribaj, tola jeju duchowne wožebnoſcze njeoſtachu pſchi ſnatej pſchekorje prawe naſjedowanje, a pſches to naſtachu wſchelake duchowne kſchewiſnh a rjepuchi.

Stajna ſwada w domje a njeporjadk, w ſotrymž ſchoſarſka wſchitko ležo wostaji a tež najmjeñſhi proſch Maruſchž k džeku ſawostaji, ſotrež budžiſche lohko duzy nimo ſobu ſežinicž moħł, ſchfodžeſche džesčiomaj. Wobužnoſcž, napscheſiwnoſcž a ſpjecziwoſcž, ſebjeluboſcž atd. poſaſowachu ſo hižom ſahe jako ſamownoſcze jeju ſharaktera. Mała Serja roſkaſowaſche hižom 4 ſe ſtara, jako by knjeni ſ wylókeho hroda byla a to ſ taſkim njehańbiežithym a ſtaromudrym waſchnjom, ſo ſo wſchitzh hněwachu, kíž ju klyſchachu. Hdžež budžiſche wo něſhco proſhycž dyrbjała, tam ſebi jo kaſawſhi a hawtujo žadaſche, a to tak derje wot maczerje ſaž wot druhich wobhydlerjow doma. Tež Maruſchka mějeſche wot njeje wjele ſnjecž, ſotrež tež hiſchče wſchědnie wot worakawej ſchoſarſki cžwiłowana bu a hiſchče njeſtincžomneho hólciszka dla wot njeje ſwarjenje doſta.

Schoſarjez ſo doma wjazy njeļubjeſche; jeho wola nicžo njeplaczeſche a tehoodla pytaſche w korečmje a w kamařni, hdžež wino a dwójne piwo pſchedawachu, roſpróſchenja. Pſchi karancžku a ſhartach hacž do poł nozý ſedžo wosta.

Jeho derjehicže ſo ſ kóždym lětom pomjeñſchesche a pjenježne naležnoſcze ſo pſchezo bóle a bóle pſchekſhiwiczu. K temu ſhubichu ſo cžasto ſ jeho privatneje poſkadniſy pjeney ſa potajne a njeudoſlědniwe waſchnje. Šumu bě ſaſo pječtoleſka papjerka prjedž a tola njebeſche nictó zuſh do domu pſchishoſ. Maruſchka a ſchoſarſka běſchtej ſamej wó iſtwje pobylę, hdžež ſo poſkadniža namaka. Knjeni ſchoſarſka wupraji najprjódzy podhlađ abo tuſanje pſchecžiwo Maruſchž a měneſche, ſo ſo na jeje ſwěrnoſcž najſkerje ſpuschcžecž njemóže; ſchtož paſ ſchoſar njeplacida. Dolho trajesche ſwada mjes nimaj tuteje wěžy dla a napoſledku wobſamku ſchoſar, ſo chze jejnu kſchinju pſchepytacž.

Bohu ſkorženo! Delfach zyłe na dnje w małym kaſhežiku ležesche do bančikow ſawrjenia kradnjenia pječtoleſka papjera.

„Tu maſch nětko njewinowateho, ſwěrneho hołbička, ſotremuž je twoja žona ſtajne kſchitwu cžiniſa, hdjž je jejne ludařtwo wopſchijawſhi wěrnoſcž prajila. Ale wěrnoſcž njezměſh dženžniſhi džen řečecž. Prjedž dyrbji tuta ludařka, prjedž w tutej hodžinje, ja ju woſko ſebje wjazy nječeſtpju. Te wona tute pjenesy kradnja, ma tež tamne, ſotrež ſu prjedž prjedž pſchischke. Hdjž by po mni ſchło, by dawno hižom ſ kheže wupokaſana byla. Ale ty by ſo pſchezo po njej horjebrał.“

Maruſchka, ponížna, ſeſejata towařſhka, bě pſched ſkótikm ſwoje dwazyte lěto dokonjała. Wona nicžo wo tym njevjedrje njeſtincžomneho ſcheku, ſotrež ſo wylóke njeje hromadu ſežahowacze a jej ſyłkmu pſchichodnemu žiwenju hinaſchi běh pſchipoſkaſež hrožesche.

Wona bu psched domski žud, psched schošarja a schošarku, powokana a stajena a jej wunamk pschedyptania jejneje kschinje powiedzeny. Wona wobkruczowasche swoju njevinoscz, skorzesche a plakasche; ale namkana papierka kwedzescze pschedziwo temu. Hacžrunje chyzsche schošar miloscz sa prawo placic dacz a jej wodacze žlubi, hdz̄ so roskacza połna wusnaje, schto je s tymi druhimi kradnjenymi pjenjesami cziniła; dha to schošarka njeprschida a to tež tehodla niz, dokelž Maruscha stajne prejesche, so je hdz̄ pjenesz brała.

Na szymnym dniu novembra bu s malym brémjeschkom, w kotrymž bě džel jejneho wobkredzenstwa swjasany, wuhnata s hrodu Dubowczina, w kotrehož jenym rózku so schošarjowe wobkredlenje namaka. Druhi džel jejnych smachow skhowa schošarka, dokelž ménjesche, so ma so psches to jich sklodowanje sarunacze.

Skradžu wustupi schošar sadu s dwora won, hdz̄ pucz nimo wjedzisze, po kotrymž ménjesche Maruscha czahntez a kotryž do Morawza k wujej Broniszej wjedzisze. Won posliczi jej wokojane wodzecze a tolež pjenjes, a nusowasche ju, so to wsa, tež wobkredzi jej, so je zyłe mot jeje njevinoscze pschedzwedzeny.

Wótsje plakajo padze wujej wokoło schije a chyzsche so jemu dżakowacze; tola ręcz jej savorjedzi, so njeprschida ani słowę praſic.

Czeda bě někotre hodziny po swojej drózy czahnyła, naſta žałostne žněhōwe njevidro a satraschny m'eczel a wějenza, psches čož budzisze kónz wsaež dyrbjała, njebudzisze-li tamny bur s Morawza pschijek a ju stronu k jeje wujej pschijwieszt.

W domje schošarja pak rosczesche njemér a swada džen wote dnja. Džesči rosczesche, ale niz k wjeſelu starscheju; pschedetož jeju njeprschidni nacžinichu nanej wjeli staroscze a maczery so Serja se žłowami napschecziviesche a spiecadowasche a hněwasche ju psches njeprschidnoſz. Jeje kłoszczze nuchlowanie pschinjeze jej žadławu, holostnu žmierz. Wona bě derje sawalem a wobarnowanu běly proch wuzledzila a sa drobnym zokor měka a toſchto mot njeho ſjedla. Wě pak był jēd. Pomoz njebe mózna a tak wumrje Serja 10 lět staro.

Ssyna póżla nan, 12 lět stareho, na wjedzschu wuczeřenju abo gymnasium do bližscheho města. W přenich wjetechich prösdninach druheho lěta pschedzje won, kaž hewak husto, domoj. Po czaszu pak so ſhubi a njeprschidze wjazy domoj a njebu tež w měsče namakanu a naděndzeny. Kłowna poſkładniza bě wotewrjena a psches 200 tolež s njeje wuwatych.

Dvě lěče psched tutym frudnym podawkom bě Boh starschimaj ſažo holeczo wobradžil a ſdasche so, so budze hnady Wóz psches tute džecze wobeju na lepschi pucz pschedywiesz.

Tola rospad jej uboža bě psched durjemi. Wot lěta k lětu bě ſo dołh pschisporjal; a dołžnizy nadběhovachu schošarja džen wote dnja.

Hischče njebe džowęzicze 3 lěta staro, pschedzje na jene dobo powiesz: schošar je ſo w ręz, poł hodziny mot Dubowczina bězazej, fatepil. Na brjosh pschi jara kłubokim kótlischczu namakanu jeho czapku, dybsacze knízki a dwójmu mału tříslu abo pistolu. Žena rołka namaka ſo hischče natłana, druha pak wutřelená. Wschitzy ménjachu, ſo je ſo na nahly brjoh stupil a ſ pistolu ſatselił — a je potom do ręki padnycz dyrbjal. Hacž pak tež jeho wschudze pytachu, njebu jeho czelo tola namakane.

W semjaniskej poſkładnizy brachowasche wjeli pjenjes a schošarzy wsachu dołžnizy s wjeticha wschitke jejne wobkredzenstwo.

Kaž stejesche a džesche a ſchtož mózescze w korbje na kribjecze dale njeſč, to jej wosta, jako hród Dubowczin s tříletnej džowęzicze wopusczeſi.

Hdze dyrbjesche něk swoju nohu stajic a ſkožic?

Man, macz a jena ſotra běchu wumrjeli a poſlednjej ſotje

běſchtej w kudobje živej; tež běchu dawno hižom pschedory mjesz ſotrami naſtaſe, kotrež je dželachu.

Chwilu ręczesche ſo w Dubowczinu a wokolnosći wschudze wo schošarjowej ſwojbie a jeje podeñdzenjach. Po krótkim czasu bě wſcho ſabyte a nichto njeſtarasche ſo wjazh wo macz a džeczo. — — —

(Pſchichodnje dale.)

Najwyſchſha kaſen.

Jan, jedyn tych dwanaczych wucžobnikow Křiſtusowych, pschinjeſe ſwoju starobu na jara wjroke lěta, ſkoro na sto lět. Napoſledku njeprschida dla wulkeje ſlaboscze kłodzic. Duž pschedzehu bohabojsni młodzenzojo, kłodzichu jeho na ſtol a donjeſzechu jeho do ſhromadzisny. Won drje wjeli wjazh prajic njeprschida, to jene pak rjekn: „Džesčatka, lubuſcze ſo mjes ſobu.“ A jako ſo jeho wopraschachu, czechodla jeno pschedz i temu jenemu napomina, won wotmolwi: „Tak chze naſch Sbóžnik mēc. To je jeho najwyſchſha kaſen, do kotrejž je wſchitko druhe ſobu wobſamknjene!“

Wſchelake ſ bliska a ſ daloka.

* 5. junija ménjesche wubjerk ſa kraja Albertowym fond ſwoje lětne poſkredzenje. 3 wudowam ſahe ſemrjeth ſerbſkich wucžerjow mózescze ſo ſažo 120 hriwnow roſdželic. Pschedz by bylo, ſo by ſo možebje mot wucžerſkeho ſtawa psches ſběrku na to dželačo, ſo by ſo fond powjetſchil a ſ tym tež lětna daň roſtla.

* Gsrjedu po ſwiatkach ménjesche popołdnju w 4 hodzinach kłowna ſerbſka předatelska konferenza ſwoje ualéne ſchadzowanje w „Sserbſkim Domje“ w Budyschinje. Knies farač ſie. Mróſak wotewri ſhromadzisnu a ſpominasche ſ džakownymi žłowami na njeboh knijsa fararja ſie. Rencza w Kielzach, kotrehož je tón knies psched krótkim wotwoſał. Žednasche ſo potom wo ſwiedzennach. Mot wobžebiteho ſwiedzienia ſa ſwonkowne mižionſtwo ſo wothlada, ale budža ſo mot knijsow fararjow Křiſtiana a Domaschi mižionske hodziny we wobzadach tu a tam džerzec. S džiwanjom na to, ſo Bože kłowo někto ſwoju wutrobnu móz na duszach nasczych wojakow wopokaſuje, a woni ſebi žadaja po Božim kłowie, ſo wupraja, ſo njezmělo ſo wothladacz mot bibliſkeho ſwiedzienia, a poſtajichu ſo Rakež ſa bibliſki ſwiedzien, hdz̄ hischče žadyn tajki ſwiedzien był njeje. W tej myſli ſo tež na to poſkaſa, ſo by ſpomožne ſa nasczych ſerbſkich wojakow bylo, jim porjadnje něhdže kózdej 2 nježdželi „Mižionski poſoł“ a „Pomhaj Boh“ won ſłacž, ſchtož powſchitkowne pschedzilko ſwiedzowanje doſta. Žadanie ſo wupraji po nowych předarskich knihach wo ſczenjach, a knies farač em. Krygar na ſo wsa, ſestajec ſi cziszcze ſi wobzadach ſa ſerbskich ſherluschcerjow. Tak ſmy ſažo jednali wo duchownych naležnosćach nasczych ſerbſkich wobzadow. Wutrobny džak knijszej fararzej ſie. Mróſak, kotrež w ſnatej ſiwoſci nascze roſmołwjenja wodzescze.

„Pomhaj Boh“ njeje jenož pola knijsow duchownych, ale je tež we wſchęch pschedzilko ſchadzowanje w wiatrach „Sserb. Nowin“ na wſach a w Budyschinje doſtač. Na ſchitwórcz lěta placzi won 40 pj., jenotliwe cziszcza ſo ſa 4 pj. pschedawaju.

Zamolwity redaktor: J. Gólc.

Čiſceř a nakładnik: M. Smoleř.